

A black and white photograph of a wall covered in dense, abstract graffiti. The letters "BOMBS" are prominently displayed in large, bold, outlined letters across the center. Below the main text, there is a smaller, illegible tag or signature.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΩΤΗΡΗΣ

**Χίλια κι' ἐννιάκόσα κι' ἔνα
κι' δύο τὰ συγενήσμενα.**

**Δέκατον κι' ἔβδομον μετροῦντες χρόνον
στὴν γῆν ἐδρεύομεν τῶν Παρθενώνων.**

Τότε οι δράστες ματανείλαν, έκοπια φέρεουσα πολιτεία.

Γράμματα και συνορματικά – δεκ' εδίσιας πρόσωπα. Οπτικής για την πληρωμή της από την Ελληνική Δημοκρατία στην Αγγλία.
Συνορματικά για κάθε χρόνο – δεκτών φρέγγων είναι μόνο.
Πάντα τα έξι δύο μέρη – δέκια φρέγγων και τέσσερα.

Είς γνωστούς φέρουμεν παντὸς εὐμάρτυρον τελετὴν οὐδὲν μέχρι της οὐρανοῦ... Η
τοι πειλούμενον σύμπατον «Ρωμαϊκὸν» ἐνελλαγῆ οὐδὲν καὶ Η τοι ποιεῖται Σ την ποιεῖται
τοῦδε δύο εἰκόσιαρχαγές, καὶ ὅποις ἀπὸ Εἴου θεάσιον καὶ Λαζαρίφ τοι παρατάσθαι
σὺν θεῷ πληρώνῃ δι' αὐτῶν Ταχιδομομέσθιν τελή.

Δεκαεπτά Φλεβάρην καὶ κόκκινο χαριζάρι.

Εἰκοσιπέντε σύν επτακόδι.

πᾶντας καὶ μπάλοις καὶ γλέντια τέσσα.

Σοφοὶ γανάτοι.

Πάτερ ἡμῶν Ὑάκινθος, ποῦ θαλλεῖς στοὺς λειμῶνας,
γενοῦ καὶ σὺ μὲ τοὺς Ρωμαῖους καὶ γῦν καὶ στοὺς αἰῶνας

בְּרוּכָה קָדְשָׁךְ

Ø 2001-06-27 18:59:00

περιουσίας ετι μνονών καὶ κατόν
της Καρκαβάλου τικτόντων διαφοροτάτες ἀγάνες
εἰς μάθεμα τι γνωστά; καὶ οἱ καθο-Μακέδονες.
Εὐστέκει μάτι μὲν αὐτῶν η ψάξ τὸν Βούλγαρον,
καὶ πορτομένιος μὲν κοντούς Καρκαβάλο-λεβάρων
καὶ εἴσαι κόπος περικαρές καὶ χαρτοπλιάνοις;
Κερίοι τῶν Δυοτελεούν, γνῶτε μήποτε;

σύρε, χάσουν, ξεκουμπίσουν,
κι' ἄφανις διασκορπίσου.

Πάντες, Σάτυροι, Μάιναδες, τὸν κακὸν ψυχρό σας φλέρο,
μὲ τὴν εκούπα μου σας ρίγνε μίσ' στῶν εκουπιδίων τὸ καρό.

Φύγετε μετὰ τῶν ἔλλων,
προσωπίδες Καρναβάλων,
ποῦ μᾶς 'φέρατε μανίαν καὶ βακχεῖαν καὶ κραιπάλην,
μὲ τὸ πρώτον πρωσπείον ' ἀπομείναμεν καὶ πᾶλιν.

Τῷρ' ἄφρινα νῦν μορφάζης,
ἀνθρωπίνη προσωπί,
κι' ἂς οἱ κάνων νὰ γρινιάζης
οἱ καιροὶ τῆς προσοπῆς.

Τῷρα, λαϊκή μουτσούνα,
μορφάζεις γιὰ φύρων βάρη,
τῷρα τὸ κεφάλι κούνα
κι' ἀρχίσει λιμού τροπάρι.

Τῷρα πούνγαλες τῆς μούλας τὴν ἀδιάντροπη τὴν μάσκα,
γλέντα μὲ τὸ στόμα χάσκα,
τῷρα λέγε μας ἀστεία
γιὰ τὴν τόση σου νηστεία.

Π.—Μακράν, τρελλο-Καρναβάλε, καὶ φύγετε ξανά,
Διόνυσος μὲ Σειληνούς καὶ Πάνας μεθυσμένους...
γελάσαμε, βρὲ Φασουλή, μὲ τόσα ζωντάνα,
καὶ σήμερ' ἐς γελάσωμε καὶ μὲ τοὺς πειθαρμένους.

"Ας πάμε τάφο καὶ σ' αὐτοὺς μὲ τὴν Σαρκοκοτῆ
γιὰ νὰ τοὺς ἴντραγκάρωμε ποὺ λένε Γάλλιστε.
Σήμερον δὲ Καρναβάλος τοὺς τάφους πειράρτεται
καὶ ξεφωνίζεις 'χειρέτες,
καὶ ρανίνωται μὲ κομφετί καὶ σερπαντίν οἱ τάφοι,
καὶ κάνουν ιντερβίου μ' αὐτοὺς οἱ δημοσιογράφοι.

Σήμερον δὲ Καρναβάλος 'στοὺς τάφους ἀστειεύεται
κι' ἔνας χρός ἀλλόκοτος μὲ σκελετούς γρανύεται.
Σήμερον δὲ Καρναβάλος κι' ἔδω πανηγυρίζεται...
ἰδού κατὰ μέρα κεφαλή,
δὲν ἔχει μάσκα, Φασουλή,
κι' ἐν τούτοις δὲν γνωρίζεται."

Φ.—Γιὰ δίς κρανία γύρα μας πῶς χάσκουν ἀδειανά...
τὶ μασκαράταις θάλαναν ἢ ησαν ζωντάνα,
καὶ τίποτα παρέξει νὰ 'πέρνεν τὸ πρώτο...
Π—Τὶ μασκαράταις 'χάσκεις, καθύμεν Πιέροτο.
Φ.—Κρίμα νὰ μένουν, Πιέρκλη, χωρὶς μαρλό κεφαλία,
ποῦ τόσο πνεύμα θάδειγχναν καὶ νοῦ στα Καρναβάλια.
'Οποῖον πνεύμα σκωττικόν
καὶ πόσον ἀλλες 'Αττικούν
ἀδίκων τῷρα γίνεται βραμοτσωλήνων βρῶμα!...
Π.—Ποίας διασκεδάστες στερούμεθε καὶ πόσοι!

Φ.—"Αχ! ας ὑπὸ δυνικτόν, Πιέρκλέτο μαυ πιερή,
μόλις φύσουν Καρναβάλιας,
ἐκ τῶν τάφων νὰ πηδούν τῆς Ἐλλάδας οἱ νεκροὶ
μὲ γεμάτα τὰ κεφάλια,
δός του νὰ πετοῦν κι' αὐτοὶ^{της}
σερπαντίν καὶ κομφετί.

νὰ χορεύουν, νὰ γλεντοῦν,
νὰ σκουντεριοῦνται, νὰ σκουντοῦν,
τοῦ κυρίου Καρναβάλου νὰ κυττάζουν τῆς παρέταις,
τοὺς χυροὺς τοῦ πνεύματός των νὰ σκορπούν σὲ μασκαρά-
[ται],
καὶ κανεὶς χωρὶς βρεβετό Κομητάτου νὰ μὴ μάρη,
κι' 'υπέρτερα νὰ ξαναμπεινούν μές 'στοὺς τάφους βρεβειμπον.

Π.— Ποία σκέψις ὑψηλή
μές στής ἀλλας τῆς 'Φύλατε!...
τι χαρό μας, Φασουλή,
νὰ γινόταν δ.τι λίσ.

Τί κακὸν μποροῦσε τάχη γιὰ τὸ Θάνατο νὰ γένη,
ἄν ζωντάνευν τὸ χρόνο μιᾶς φορᾶ κι' οἱ πειθαρμένοι;

Φ.—Βλέπεις κάποιας, Πιέρκλέτο, ποῦ 'στοὺς τάφους τρα-
καὶ στανάζουν καὶ δάκρύζουν;
Γιὰ τὰ Καρναβάλια λένε
καὶ γ' αὐτὰς θερρό πῶς κλαίνε.

'Ελα, φίλε Πιέρκλέτο, νὰ τὰ κλαψώμεις κι' ἔμεις
ἐπὶ ταφών ξεπλωμένοι,
Πλα κι' δράστε μαζί μου τὸν κατρό νὰ βλασφημήσε,
ποῦ ταχύπτερος διαβάνεις.

Πώς ἐπέρασαν ἀληθιναὶ... τῷρα μάσκα δὲν φορᾶ...
γιὰ θυμητοὺς τόσους μπαλούς, τοῦ Θάτρου τὸ χορό,
κι' θλα τάλλα τὰ τρέλλα,
ποῦ κινοῦν μὲ κάποια δράση
τὴν ψυχὴ καὶ τὰ μηράδε,
κι' ήλεκτρίζουν καθέ κράτος.

Τί δὲν ξένε κι' ἐρέτο...
γιὰ θυμήσουν, Πιέρκλέτο,
πόσα κομφετί πετούσες σὲ κυράδε καὶ σὲ δούλας,
καὶ 'στὸ στόμα τὸ δικό μου, καὶ μὲ ικανάναν άναγούλαι.

Θυμήσουν τῆς Ἐπιτροπᾶς, ποῦ 'στέκανε 'ψιλά...
πλὴ ἀκού, Πιέρκλέτο μου... ποιός τάχυτε γλεζ;
Φρίτω καὶ τρέμω σύσσωμος...

Π.— Μην τρέμεις καὶ μὴ φρίτηρη
καὶ φάνταιται, βρὲ Φασουλή, πῶς κάποιος μακαρίτης
τὰ μεγαλεῖται θάκουσε τοῦ Καρναβάλου, βλάχα,
καὶ σὲν γλεντζίς γελάεις κι' αὐτὸς ὑπὸ τὴν κρύσην πλάκα.

Φ.—Πάντα λοιπὸν ὄγρητορο δὲ βλέπωμε τὸ Χρόνο
καὶ Καρναβάλια θάγουμε τρες ἰδιομάδες μόνο,
κι' 'υπέρτερα νὰ σφράγωμε τὰ βραμοκομρετί,
καὶ σύγκητησίς δ' ἀρχίνουν
πῶς τὰ Κουδήρια κυθερώνιν,
καὶ πῶς δὲ γίνουν πόλιμοι καὶ Στόλοι καὶ Στρατοί;

'Εμμες γιὰ τὸν Καρναβάλο μάς ἐπιστεί μανία
καὶ τοὺς Βουλγάρους, Πιέρκλη, γιὰ τὸ Μακεδονία.
Καρναβάλος αἰώνιος ἡς ἡτα 'στην 'Ελλάδα,
κι' ἐξει νὰ μποῦν κειμήλια μικρά τε καὶ μεγάλα,

Κι' ηδελα 'στο πτολεμεῖον τῆς χώρας τῆς Ελλάδος
νὰ γένη κι' ίδιαστερον Μαυσελον Καρναβάλου,
κι' ἐξει νὰ μποῦν κειμήλια μικρά τε καὶ μεγάλα,